

27 лютого 2010 року, м. Львів

Заслухавши виступи доповідачів, що дослідили і висвітлили тему трагічної історії української нації впродовж ХХ століття, **учасники конференції дійшли до висновків:**

1. Три голодомори в Україні 1921-23, 1932-33, 1946-47 років, депортації 1939-41, 1944-51 років – це були сплановані дії більшовицької Московщини, направлені на максимальне зменшення чисельності українського народу.

2. Тотальне винищення (читай вбивство) української національної інтелігенції, української аристократії, українського селянства, української церкви впродовж ХХ ст. мало на меті обезголовити та зменшити чисельно українську націю, щоб унеможливити її опір поневолювачу, яким була комуністична Росія всі роки, аж до проголошення Незалежності 1991 року, оскільки репресії кращих синів і дочок України не припинялися до кінця існування ССРСР.

Заслухавши доповідачів та враховуючи сказане вище, **конференція ухвалила:**

1. Вимагати від сучасної Російської Федерації, що проголосила себе правонаступницею ССРСР, відшкодувати всі збитки (моральні, матеріальні, духовні) заподіяні українській нації тоталітарною державою, згідно з нормами міжнародного права;

2. Вимагати від Російської Федерації розсекречення архівних документів та інших матеріалів, що стосуються голодоморів, репресій українського народу, українського визвольного руху усіх періодів. Надати допуск для вивчення цих документів українським вченим та фахівцям.

3. Домагатися від світової спільноти визнання претензій української нації до держави Росії справедливими, як свого часу світ визнав справедливими претензії Ізраїлю до нацистської Німеччини та Австрії, що дала ідеолога нацизму Адольфа Гітлера.

4. Звернутись до керівництва держави Ізраїль визнати голодомор 1932-1933рр. геноцидом українського народу. Українці не розуміють чому народ Ізраїлю, геноцид проти якого - Голокост, є всесвітньо визнаним, не підтримує прагнення українців до відновлення історичної правди.

5. Враховуючи те, що при комуністичній тоталітарній державі ССРСР, КПСС була вищим керівним органом і те, що комуністична партія України оголосила себе правонаступницею злочинної комуністичної ідеології, що вона не визнає Голодомору в Україні як геноциду української нації та не визнає інших злочинів комуністичної верхівки Російської імперії зла – вимагати від Президента України та Верховної Ради України прийняття Закону України «Про заборону організацій, що діють в Україні і сповідують людиноненависницьку марксистсько-ленінсько- комуністичну ідеологію».

6. Звернутись до Президента України видати Указ «Про розсекречення, оприлюднення та вивчення архівних документів, пов'язаних з Чорнобильською катастрофою». Правду про Чорнобиль український народ мусить знати зараз, а не через 75 років, як це відбулося у випадку з Голодомором-Геноцидом 1932-1933 років.

7. Задля збереження історичної пам'яті в молодій генерації українців, закликаємо українську інтелігенцію, вчителів, викладачів формувати почуття патріотизму, негативного ставлення до тоталітаризму, насильства, байдужості, порушення прав і

свобод людей.

Враховуючи актуальність піднятих на конференції питань та проблем, учасники конференції «Геноцид України у ХХ столітті» рекомендують ініціаторам її проведення спільно з науковцями, патріотами України та місцевою владою інших областей, провести подібні конференції по всій країні.

Конференція створила постійно діючий Комітет, що разом з національно-патріотичними організаціями буде домагатися виконання вимог цієї резолюції.

Прийнято на заключному пленарному засіданні конференції **«Геноцид України у ХХ столітті»**.

Маркіян Гудз, секретар конференції